

virker det vildledende — ganske modsat Hensigten. Kan noget Menneske forstaa Nødvendigheden eller Nyttens af en saadan Kontrol, et saadant Tilsyn, hvor den ene tilsynsførende forbyder den ene Dag, hvad den anden tillader den næste Dag — husk paa, at der er to. Jeg forstaaer ikke Nyttens af en saadan Kontrol. Det eneste, man kan forstaa — det kan selv de mest tungnemme —, er, at Statens Penge bliver anvendt til liden eller ingen Nytte, ja, i dette Tilfælde kan man sige, at de bliver anvendt til ubodelig Skade, en Anvendelse, der har til Følge, at Folks Begreber forvirres, man ved ikke, hvad det er tilladt, eller hvad der er forbudt. Med andre Ord, den virker vildledende i Stedet for vejledende og nedbryder Respekten for et slikt System.

En anden meningsløs Bestemmelse, jeg gerne vil have Lov til at omtale, er den i de veterinære Instruksener indeholdte Bestemmelse, hvorefter enhver, der har Mund- og Klovesyge i sin Besætning, naar han udfører Gødningen af Stalden og nedlægger den i Møddingsskur, det være sig lukket eller aabent, skal dække den med Jord eller lignende; gør man det ikke, faar man i mange Tilfælde en Bøde. Men samtidig er det tilladt Kreaturer, som er angrebet af Sygdommen, at gaa løse i Folden, hvor de ikke kan holdes afspærrede, og hvor der ikke kan holdes nogen Kontrol med dem paa det Omraade, og hvor Flugten kan føre Smitten omkring, for saa vidt Smitten kan udbredes paa denne Maade. Derfor er denne Bestemmelse i høj Grad halv og i sig selv ganske meningsløs. Det er, for ikke at sige Humbug, kun halve Foranstaltninger, der i mange Tilfælde er mere skadelige end gavnlige, og det var højst ønskeligt, om den højtærede Landbrugsminister enten vilde søge den ændret og søge at faa mere ensartede og fornuftige, effektive Bestemmelser, som Befolkningen kan have en lille Smule Tillid til, eller ogsaa vilde søge disse halve og forvirrende Bestemmelser ophævet, hvad jeg er lige ved at tro vilde være det bedste. Disse Mennesker, som har sat alt ind paa at undgaa den farlige Epidemii, skal nok selv uden Politiets Tilstedeværelse søge for at gennemføre alle de nødvendige veterinære Foranstaltninger, der kunde forhindre og forebygge Sygdommen, og ogsaa, hvor den indtræder, træffe Foranstaltninger til at søge at hindre dens videre Udbredelse. Overfor disse Mennesker er efter min Mening Polititilsynet overflødig, og overfor de ligeegyldige, som ikke selv vil bidrage til at holde Sygdommen paa Afstand, er Polititilsynet forsaa vidt overflødig, som det dog

umuligt kan blive saa effektivt, at det kan byde nogen Betyggelse. For øvrigt er det jo heller ikke billigt for Statskassen. Man kan Gang paa Gang idømme disse Mennesker Bøder, men det hindrer jo ikke Sygdommens Udbredelse. Jeg tror, at alle Parter er bedst tjent med — og det er jo saa langt det billigste for Statskassen —, at i alt Fald det politimæssige Tilsyn bliver ophævet.

Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen beklagede sig i sin Finanslovtale forleden over de uheldige Forhold, der bevirkede den store Import af Polakarbedere. Dertil kan jeg føje min Beklagelse, men ganske vist ud fra et noget andet Grundsyn. Vi har vel nok det meste af Sommeren en 1 500 à 2 000 polske Arbejdere beskæftiget herhjemme. Hovedsagelig benyttedes de til Roearbejde, og den Fortjeneste, disse Mennesker erhverver sig, andrager ca. 1 Mill. Kr. aarligt, hvoraf de vel nok medtager det meste til deres Hjem, og det bidrager jo ikke til at styrke vor Valuta. Men hvad er nu Aarsagen til denne Import? Er det kun, for at Arbejdsgiverne kan spare nogle usle Skillinger, slippe med en mindre Dagløn, hvad der vilde være en Profit for dem? thi saaledes syntes det absolut at være efter det ærede Medlems Udtalelser. Skulde det være Aarsagen? Nej, jeg tror, at der er andre Aarsager. Dette Sæsonarbejde, Udtynding af Rodfrugter, maa nødvendigvis foregaa indenfor en stærkt begrænset Tid og i et Tempo, som man ikke kender eller i alt Fald sjældent ser indenfor den danske Arbejderstand. Ikke alene skal dette Arbejde udføres indenfor en kort Tid, men ogsaa med en Omhu, Agtpaagivenhed og Akkuratesse, som kun eller bedst kan udvises af disse Polakker. Jeg har i mange Aar paa en Herregaard umiddelbart ved Siden af min Ejendom haft god Lejlighed til ved Selvsyn at se disse Polakker i Arbejde, og det forbausede mig at se ikke alene den Flid, disse Mennesker lagde for Dagen, men ogsaa det Tempo, som Arbejdet foregik i. Med kun en kort Spisetid, med tilsyneladende Tilfredshed — og derfor selvfølgelig med et godt Udbytte — arbejdede de fra tidlig Morgen til sildig Aften. Det Arbejde, de udførte daglig i denne Tid, var sikkert det tredobbelte af, hvad mange af vore egne Roearbejdere kunde præstere gennem en Dags Arbejde. Jeg tør sige, at det var det mangedobbelte af, hvad en arbejdsløs Byarbejder vilde og kunde præstere. Men Fortjenesten stod selvfølgelig ogsaa i Forhold dertil, og hvad der er mest betydningsfuldt, er det, at Arbejdet blev udført i rette Tid, i det Tidsrum, da Roemar-